

ВЕЛИКАГО Василіа и Григорія Богослова. Дрѣгы сѧ държахъ за Григорія Богослова, дѣмлющицъ, че той съ свое-то добро прика-
 званье; съ искусны-тѣ си гасны дѣмы и слад-
 кы изрѣченіа, надминувалъ всичкы-тѣ про-
 чуты въ то врѣма Блгненскы мѣдреци; тѣй
 пророче едни вѣзвиша вахъ С-го Григорія, а
 дрѣгы го үнижава хъ. Оттова стапа раз-
 дѣленіе мѣждъ мнозина, и едни сѧ на-
 зовава хъ Іованени, дрѣгы Василіанени, а дрѣ-
 гы Григорани, за кои-то имена сѧ прѣпи-
 рахъ найискусны-тѣ и люкомѣдри үчени хе-
 ра. Това като ставаше тѣй, слѣдъ нѣкое си
 врѣма сѧ гави хъ тремата велики и Свати
 мѣжи, първо по единъ особенно, послѣ и
 трима-та наедио и на гавѣ, а не на сънѣ,
 Іованъ Епископъ Евхансткомъ, мѣжъ слове-
 сиѣйшій и доста изученъ въ Блгненскы-тѣ
 наўкы, (както го показватъ и неговы-тѣ
 списаніа), а достигножъ на върхъ добродѣ-
 тель-тѣ, рекохъ мѣ съ единъ үста: Ній сме
 ведно прѣдъ Бога, както мы глахдашь, ни-
 що съпротивно, и никаква распра нѣма по-
 мѣждъ ны, на всакъ отъ насъ на свое врѣ-
 ма, подвѣждаванъ отъ Божественнаго дѣха,